

Arrest

nr. 289 629 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. BAELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden asiel-motieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 263 837 van 18 november 2021.

In het kader van zijn huidig verzoek houdt verzoeker vast aan zijn verklaringen zoals hij deed in het kader van zijn eerste verzoek, namelijk dat hij vervolging vreest omwille van zijn seksuele oriëntatie.

Ter staving van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende stukken voor: whatsapp-berichten, foto's met zijn partners, een videofragment waarin hij expliciete seksuele handelingen stelt met een man, screenshots van een dating app, een document van CAW Antwerpen, ondersteunings-brieven door twee vrienden.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

5. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken nu hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. Door louter te volharden in zijn beweerde seksuele oriëntatie, brengt verzoeker vooreerst geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek, kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. De commissaris-generaal noch de Raad hechtten toen geloof aan verzoekers voorgehouden homo/biseksuele geaardheid omdat (i) hij niet doorleefd kon vertellen over wanneer en op welke manier hij zijn homoseksuele geaardheid ontdekte; (ii) hij geen consistente verklaringen kon afleggen over wie de eerste jongen of man was tot wie hij zich aangetrokken voelde; (iii) zijn verklaringen over hoe het in Soedan tot seksuele contacten kwam met andere mannen, (iv) op een totaal gebrek aan bekendheid wezen met de leefwereld van de holebi-gemeenschap in Soedan; (v) verzoekers risicovol gedrag, waarbij hij seks had met een man in het huis van zijn broer terwijl die kon thuiskomen, getuigt van de afwezigheid van enige voeling met de precare situatie van de LGBTIQ+ in Soedan; (vi) zijn verklaringen over hoe hij zijn homoseksuele geaardheid trachtte te verbergen, niet overtuigend overkwamen; (vii) hij een incoherente weergave bood van de chronologie van zijn relaties in België; en (viii) hij incoherente verklaringen aflegde over de reden(en) van zijn vertrek.

De stukken die verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek bijbrengt, zijn niet in staat om een ander licht te werpen op deze beoordeling.

De foto's waarop verzoeker te zien is met zijn beweerde partners en de foto's te zien op de dating app, voegen niets wezenlijks toe aan zijn relaas, te meer daar het niet duidelijk is wie deze personen zijn en met wie verzoeker op de foto's staat afgebeeld. Uit de foto's kan evenmin blijken dat deze personen homoseksueel zijn noch wat verzoekers band is met deze personen, laat staan dat hij met hen een homoseksuele relatie zou hebben. Bijgevolg kunnen deze foto's een beweerde homoseksuele relatie met deze personen op geen enkele wijze onderbouwen. Deze foto's zijn immers slechts een moment-opname en kunnen eenvoudig worden geënceneerd, waardoor ze enkel zeer geringe bewijswaarde hebben.

In het verzoekschrift wijst verzoeker er op dat hij tevens een videofragment heeft neergelegd waarin hij expliciet seksuele handelingen stelt met een man. Dit videomateriaal kan echter niet aanvaard worden als geldig bewijselement om verzoekers seksuele gerichtheid te staven. De Raad verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die erop wees dat de mogelijkheid dat nationale overheden aanvaarden dat asielzoekers video-opnamen van hun intieme handelingen overleggen, naast het feit dat zij niet noodzakelijkerwijs bewijswaarde hebben, afbreuk doet aan de menselijke waardigheid, waarvan artikel 1 van het Handvest de eerbiediging waarborgt. Bovendien zou het toelaten of aanvaarden, aldus het Hof, van een dergelijk type bewijs een stimulans voor andere asielzoekers vormen en zou dat er feitelijk op neerkomen dat dergelijke bewijzen van hen worden verlangd (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 65-66). Aldus besluit het Hof van dat: "Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests" om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen." (ibid., pt. 72).

Wat betreft de conversaties op WhatsApp en de dating app, wijst de Raad erop dat dergelijke gesprekken niet afkomstig zijn van een objectieve bron, dat ze op sociale media eenvoudig kunnen worden geënceneerd en geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt besproken en ook niet kunnen worden geverifieerd. Om deze redenen kan aan zulke conversaties maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend.

De bijgebrachte getuigenissen van twee vrienden/kennissen van verzoeker is een weergave van loutere verklaringen die niet afkomstig zijn van een objectieve bron, waardoor aan deze stukken maar een heel beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. De voorgelegde getuigenverklaringen hebben dan ook geringe bewijswaarde, gelet op het subjectieve karakter ervan.

De brief van CAW Antwerpen meldt dat verzoeker begeleid wordt in het kader van 'Boysproject', een sociale organisatie voor jongens, mannen en transpersonen die geld verdienen met seks, en dat verzoeker aanwezig was op de Pride in 2021. Dit loutere gegeven betekent evenwel niet dat verzoeker daadwerkelijk een homo/biseksuele geaardheid zou hebben. De hulpverlener meldt dat hij verzoeker heeft leren kennen toen hij werd meegenomen door een gekende cliënt naar een activiteit, met name de opening van de Antwerp Pride 2021. Ze hielden contact via whatsapp, verzoeker kwam bij hun dokter in verband met zijn seksuele gezondheid en ging naar hun bureau voor individuele hulpverlening bij een sociaal werker.

De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid/oriëntatie en genderidentiteit (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, pt. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homo/biseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie. Aldus kan een homoseksuele geaardheid slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, pt. 8; EUAA, Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System, februari 2023, p. 264). Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen of met documenten meer doet dan enkel seksuele praktijken toelichten.

De Raad stelt vast dat nergens in de brief enige uitspraak wordt gedaan over verzoekers beweerde homo/biseksuele geaardheid. Deze beweerde geaardheid kan uit de brief niet blijken, noch blijkt hieruit dat verzoeker daadwerkelijk seksuele contacten onderhoudt met mannen. In zoverre verzoeker alsnog seksuele contacten zou onderhouden met mannen, maakt dit, gelet op wat voorafgaat, op zich echter geen homo/biseksuele geaardheid, in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit, aannemelijk.

De commissaris-generaal stelt over deze brief verder correct dat "hulpverleners zijn [immers] aangewezen op de verklaringen van hun cliënten aan hen en hun doelstelling is niet om aan waarheidsvinding te doen." Verzoekers replek in het verzoekschrift dat hulpverleners gehouden zijn om binnen het kader van hun beroepsuitoefening naar eer en geweten hun verklaringen te doen naar andere instellen/personen toe, kan hier niet anders over doen denken.

Gezien verzoekers verklaringen over zijn beweerde geaardheid niet geloofwaardig werden bevonden, kan verder ernstig getwijfeld worden aan zijn oprechtheid ten overstaan van deze hulporganisatie nu niet kan worden uitgesloten dat verzoeker om opportunistische redenen bij hen in begeleiding is en verklaard heeft homo/biseksueel te zijn.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek uitgebreid werd ondervraagd over de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde homo/biseksuele geaardheid in de context van de Soedanese en Belgische samenleving. Zowel de commissaris-generaal als de Raad hebben omstandig vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde homo/biseksuele geaardheid niet aannemelijk kon maken.

Gelet op deze gedane vaststellingen over zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake het gebrek aan objectivering, de inhoud en de zeer geringe bewijswaarde van voormelde foto's, sociale mediaberichten, getuigenverklaringen en brief van het CAW Antwerpen die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, meent de Raad dat deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Wanneer deze stukken, met hun zeer beperkte bewijswaarde en inhoud, worden meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat deze niet opwegen tegen het geheel van de bevindingen van de commissaris-generaal en de Raad gedaan in het kader van verzoekers vorig beschermingsverzoek waaruit volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

De algemene informatie aangaande de situatie voor homoseksuelen in Soedan waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers homoseksuele geaardheid en deze aldus niet aan de algemene informatie kan verbinden.

7. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

8. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 april 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De verzoekende partij vraagt om met de behandeling van haar zaak te wachten tot er geen publiek meer in de zittingzaal aanwezig is, wat wordt toegestaan. De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst vooreerst op de actuele situatie in Soedan die volgens haar op korte tijd is geëscaleerd tot een regelrechte oorlog en die niet in rekening wordt gebracht in de bestreden beslissing of in de beschikking. Aangezien haar nationaliteit en herkomst niet ter discussie staan, werd de mogelijkheid tot terugkeer naar Soedan onvoldoende onderzocht in het licht van de huidige situatie aldaar. Voor wat de door haar overgemaakte stukken en bewijsmateriaal betreft, is zij het niet eens met de beoordeling door de verwerende partij en door de Raad in voormelde beschikking – nl. dat deze ofwel strijdig met de menselijke waardigheid ofwel niet pertinent worden geacht – en stelt zij dat al het neergelegde bewijsmateriaal in zijn globaliteit moet worden bekeken. Het gegeven dat zij niet publiekelijk over haar zaak wenst te spreken, duidt reeds op een zekere waarachtigheid en het gegeven dat zij zeer ver is gegaan voor wat betreft de aard van het overgemaakte bewijsmateriaal, vormt een duidelijke indicatie van haar huidige wanhoop. Waar in de beschikking wordt gesteld dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele oriëntatie en gender, meent de verzoekende partij dat dit onderscheid niet relevant is in haar land van herkomst en dat de pertinente vraag is of haar bij terugkeer een homo- of biseksuele geaardheid kan of zal worden toegeschreven, mede gelet op de religieuze context aldaar. Op vraag van de voorzitter licht de verzoekende partij nog toe dat zij zichzelf beschouwt als biseksueel, dat zij in het verleden – maar thans niet meer – sekswerk heeft verricht en zo in contact is gekomen met ‘Boysproject’ en dat zij haar moeder heeft verteld dat zij biseksueel is. De verzoekende partij besluit dat minstens moet worden

overgegaan tot een nieuw onderzoek ex nunc en vraagt de Raad om haar verzoek om internationale bescherming onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, aangezien haar recht op opvang en bijstand hieraan is gelinkt.”

5. Gelet op de recent gewijzigde en actuele (veiligheids)situatie in Soedan, die verzoeker ter zitting benadrukt, waarbij hij o.a. laat gelden dat de actuele situatie er op korte tijd is geëscaleerd tot een regelrechte oorlog en waarbij hij opwerpt dat deze situatie niet in rekening wordt gebracht in de bestreden beslissing of in de beschikking, en gelet op het gebrek aan enige verdere informatie hierover, acht de Raad een nader onderzoek nodig teneinde verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijzigt derhalve, omwille van de gewijzigde algemene situatie in Soedan, zijn standpunt. Het ontbreekt de Raad, bij gebrek aan verdere onderzoeksbevoegdheid, aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES